

Στο μυστήριο της θείας ευχαριστίας παρουσιάζεται: α) Το μεγαλείο του δώρου, β) Η αγάπη εκείνου που το χαρίζει και γ) Η ωφέλεια εκείνου που το δέχεται (Αγ. Νικόδημος Αγιορείτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 16 Απριλίου, 2014

ΜΕΛΕΤΗ ΚΣΤ'

Α'

Σκέψου, ότι **τρία πράγματα πρέπει να υπάρχουν για να θεωρηθή ένα δώρο πολύ μεγάλης αξίας: α.**

το μεγαλείο του δώρου, **β.** η αγάπη εκείνου που το χαρίζει και **γ.** η ωφέλεια

που δέχεται εκείνος που απολαμβάνει το δώρο. Τώρα και τα τρία αυτά βρίσκονται υπέροχα στο **μυστήριο της Θείας**

Ευχαριστίας. Και α'. σκέψου το μεγαλείο του δώρου αυτού· ναι, μεγάλα πράγματα μας χάρισε ο Θεός. Γιατί **μας**

χάρισε τον ίδιο τον εαυτό μας φέρνοντάς μας από την ανυπαρξία στην ύπαρξι

κατ' εικόνα και ομοίωσί του. Γιατί μας χάρισε αναρίθμητα ουράνια και επίγεια **κτίσματα**, άυλα και υλικά για ωφέλεια της

γεννήσεως και διαφυλάξεώς μας. Γιατί δημιούργησε για μας τον **ουρανό** και την **γη** και όλα όσα υπάρχουν σ' αυτά. Αλλά όλα αυτά τα χαρίσματα και

δώρα, που με άλλον τρόπο μπορεί να ήταν τόσο μεγάλα και τόσης αξίας παρόλα αυτά ήταν **πεπερασμένα και περιορισμένης**

δυνάμεως. Αλλά στην **ένσαρκη**

οικονομία του ο Θεός χάρισε στους ανθρώπους ένα δώρο και **χάρισμα άπειρο·** αυτό όμως το χάρισμα

δόθηκε πρώτα σε μόνη την ανθρωπότητα του Ιησού Χριστού, με την οποία ενώθηκε κατά την υπόστασι ο Θεός Λόγος και μέσα από αυτήν έγινε έμμεσα και σε μας.

Απέμεινε

λοιπόν, στον Κύριό μας κάτι ακόμη να χαρίση, αν ήθελε και ο ίδιος να δώση τον εαυτό

του μερικώς σε κάθε ένα από τους πιστούς και με τον τρόπο αυτόν να διαδώση περισσότερο την αμέτρητη ευεργεσία της ενανθρωπήσεώς του.

Και, λοιπόν, αυτό που έλειπε, να που το χάρισε και συνέχεια το χαρίζει με την **αγία κοινωνία των μυστηρίων χαρίζοντάς μας μέσα από αυτήν όσα πλούτη και αγαθά έχει το πανάγιο Αίμα του και όσες ευεργεσίες και αρετές έχει η θεωμένη του ψυχή και όσες φυσικές τελειότητες έχει η θεότητά του**. Γι' αυτό και είπε ο θείος **Ιωάννης ο Δαμασκηνός**, ότι «Λέγεται το μυστήριο αυτό **Μετάληψις** γιατί με αυτό γινόμαστε μέτοχοι της θεότητας του Ιησού. **Κοινωνία**, διότι μέσα από αυτήν κοινωνούμε με τον Χριστό και γινόμαστε μέτοχοι της σαρκός και της θεότητάς του». Και για να μιλήσω με συντομία, σύμφωνα με τον **πατριάρχη Ιερεμία**, το μυστήριο αυτό είναι **εικόνα** **όλης της ένσαρκτης οικονομίας και περιέχει ταυτόχρονα και την γέννησι του Κυρίου και την ανατροφή και την ανάδειξι και τα πάθη και τον θάνατο και την ταφή και την κάθοδο στον άδη και την ανάστασι και την ανάληψι και την από τα δεξιά καθέδρα και την Δευτέρα Παρουσία**, όπως περιέχουν και οι θείες Λειτουργίες του Βασιλείου και του Χρυσοστόμου· και τί λέω; όπως λέει ο **ιερός Καβάσιλας** η Θεία Κοινωνία είναι εικόνα και αυτής της μελλοντικής απολαύσεως και ενώσεως των μακαρίων. Γιατί τότε **οι μακάριοι πρόκειται να είναι ενωμένοι και μεταξύ τους και με τον Χριστό**, όπως τα μέλη του σώματος με την κεφαλή, **όπως ακριβώς και τώρα μετέχοντας από τον ένα άρτο και το ένα Ποτήριο είναι ενωμένοι μεταξύ τους και με τον Χριστό, σύμφωνα με την ευχή του Κυρίου**. «Για να είναι ένα, όπως εμείς είμαστε ένα» (Ιω. 17, 22)· **όλα αυτά κανένα άλλο από τα επτά μυστήρια δεν τα περιέχει**. Γι' αυτό και ο **άγιος Διονύσιος** ωνόμασε αυτό το μυστήριο **τελετή των τελετών**, επειδή **περιέχει και τελειοποιεί όλα τα άλλα μυστήρια**.

Δεν απέμεινε, λοιπόν, **τίποτε άλλο περισσότερο να ζητήσουμε από του λυτρωτή μας** παρά να πούμε και μείς με τον **Φίλιππο**. «Κύριε, μας είναι αρκετά» (Ιω. 14, 8). Αν, όμως θέλαμε να του ζητήσουμε κάτι περισσότερο στη ζωή αυτή, αυτός θα μπορούσε να μας απαντήσει· «Παιδιά μου, αυτό το μυστήριο που σας χάρισα **περιέχει**

όλα τα αγαθά και δεν έχω να σας χαρίσω κάτι περισσότερο , γιατί σας χάρισα

κάθε αγαθό στον σίτο και στον οίνο λέγοντας για μας εκείνο που είπε ο Ισαάκ στον Ησαύ για τον υιό του Ιακώβ· «Τον εφοδίασα με σιτάρι και με κρασί. Τί μπορώ να κάνω σε σένα υιέ μου;» (Γεν. 27, 37)”. Ω χάρισμα αξεπέραστο! Μεγάλη, ασύγκριτη δωρεά, την

οποία ποτέ δεν θα μπορέσουν να κατανοήσουν τα πολυόμματα Χερουβίμ και τα εξαπτέρυγα Σεραφείμ!

Τώρα, αγαπητέ, για μία τέτοια γενναιοδωρία, την οποία δείχνει σε σένα ο Θεός δεν πρέπει και συ να αφιερώσης ολόψυχα στον Θεό εκείνη την

μικρή ελευθερία, που έχει το αυτεξούσιό σου; Για μία τόση μεγάλη ευεργεσία, που σου έκανε ο Θεός με το μυστήριο αυτό, δεν πρέπει και συ να θυσιάζεσαι, για να τον ευχαριστήσεις προσφέροντας

ολόκληρο τον εαυτό σου με την ψυχή και με το σώμα, για να τον υπηρετήσεις; Έστω,

μέχρι τώρα, αχάριστε άνθρωπε, αντιστάθηκες και φάνηκες αγνώμονας σε όλα τα **χαρίσματα, που σου έδωσε ο Θεός, έχεις**

όμως καρδιά να αντισταθής και να φανής ακόμη αχάριστος σε έναν Θεό, που σου δίνει

όλο τον εαυτό του; άραγε τί θα πουν και οι

άγγελοι για μία παρόμοια αχαριστία σου; Τί θα πουν για την αχαριστία σου αυτή όλοι οι άγιοι του ουρανού, που

γνωρίζουν πολύ καλά και την μεγάλη γενναιοδωρία του Χριστού και την απόλυτη

τσιγγουνιά της δικής σου ψυχής; Πρέπει,

αδελφέ, να αισθανθής ντροπή για την τόση μεγάλη αχαριστία, που δείχνεις σε ένα μυστήριο,

που ονομάζεται Ευχαριστία. Όχι γιατί το παρέδωσε ο Κύριος αφού ευχαρίστησε, όπως έχει γραφή· «Αφού έλαβε τον άρτο και ευχαρίστησε... Και αφού έλαβε το ποτήριο

και ευχαρίστησε» (Ματθ. 26, 26), αλλά και γιατί με το όνομα αυτόμας **προτρέπει να ευχαριστούμε και μεις του**

Θεό για τις πολλές του ευεργεσίες και χάρες που μας έδωσε μέσα από αυτό το

μυστήριο, όπως λέει ο Αλεξανδρείας

Κύριλλος και ιδιαίτερα ο θείος

Χρυσόστομος· «Αρεστή διαφύλαξις της

ευεργεσίας είναι η παντοτινή μνήμη της ευεργεσίας». Θυμήσου, ότι ανάλογα με το μέγεθος των ευεργεσιών, που

δέχεσαι, θα είναι και το μέγεθος των τιμωριών σου, αν δεν τις μεταχειρισθής

καλά· δηλαδή όσο μεγαλύτερες είναι οι ευεργεσίες που θα δεχθής από τον Θεό, τόσο μεγαλύτερες θα είναι και οι τιμωρίες που θα δεχθής γι' αυτές **αν τυχόν δεν τις χρησιμοποίησης όπως πρέπει.**

Δώσε υπόσχεσι, **ότι θα δώσης όλη σου την**

ύπαρξι στον Κύριο, γιατί και αυτός σου δίνει όλο του εαυτό του.

Ευχαρίστησέ

τον για ένα τόσο μεγάλο και υπερβολικό δώρο που σου χάρισε και **παρακάλεσέ τον κοντά στις τόσες ευεργεσίες**

που σου έκανε, να προσθέση και την

εξής· δηλαδή να σου δώση, όπως υπόσχεται, ένα καινούργιο πνεύμα και **μία**

καινούργια καρδιά, για να υπολογίζης όπως πρέπει αυτές τις ευεργεσίες και να

τις ανταμείβης με την ευχαριστία και ανταπόδοσι που πρέπει, τόσο με τα λόγια

όσο και με τα έργα· «Θα σας δώσω καρδιά καινούργια και θα βάλω μέσα σας νέο πνεύμα... και θα σας κάνω να ακολουθήτε τους νόμους μου και να τηρήτε με προσοχή τις εντολές μου» (Ιεζεκ. 36, 26).

B.

Σκέψου, αδελφέ, την αγάπη με

την οποία ο Ιησούς Χριστός σου δίνει **το**

δώρο της Θείας Κοινωνίας· γιατί στην αγάπη βρίσκεται το παν της κάθε **ευεργεσίας**

και η αγάπη μοιάζει με την ψυχή του δώρου, ενώ το δώρο είναι σαν το σώμα. Τώρα αυτή η αγάπη, την οποία είχε ο Χριστός για να μας δώση αυτό το μυστήριο, έφθασε στο αποκορύφωμα, όπως λέει ο **Ευαγγελιστής**

Ιωάννης· «Αγάπησε τους δικούς του, που ήταν στον κόσμο, τώρα θα τους έδειχνε την αγάπη του στον μέγιστο βαθμό» (Ιω. 13, 1). Και όπως η θερμότητα της καμίνου αναγνωρίζεται από τις φλόγες που βγαίνουν προς τα έξω, έτσι και η **αμέτρητη αγάπη του Χριστού αναγνωρίζεται από**

αυτά τα τρία πράγματα· α. από τον καιρό, που παρέδωσε το μυστήριο αυτό· β. από τον τρόπο με τον οποίο το παρέδωσε και γ. από τις δυσκολίες που νίκησε στην παράδοσι αυτή. Ο καιρός ήταν το βράδυ εκείνο της Μεγάλης Πέμπτης κατά το οποίο ο προδότης Ιούδας επρόκειτο να τον προδώσει, και όλο το συνέδριο των Ιουδαίων σκεπτόταν να τον θανατώσουν με τον σκληρότερο τρόπο· και όταν αυτός αποφάσισε να παραδώσει στους ανθρώπους τον άρτο της ζωής τότε οι αχάριστοι αυτοί φρόντιζαν, όσο ποτέ, να τον εξοντώσουν. Γι' αυτό είπε ο Ευαγγελιστής· «Όταν βράδυασε, ήταν στο τραπέζι μαζί με τους δώδεκα μαθητές του... Και ενώ έτρωγαν, αφού έλαβε ο Χριστός τον άρτο και αφού τον ευλόγησε, τον έκοψε και τον έδωσε στους μαθητές του.... Και αφού έλαβε το ποτήριο και ευχαρίστησε έδωσε σ' αυτούς» (Ματθ. 26, 20-27). Ο τρόπος με τον οποίο μας παρέδωσε το μυστήριο αυτό βρίσκεται κάτω από την μορφή του άρτου και του οίνου, δηλαδή στο είδος του φαγητού και του ποτού· και φαγητού και ποτού όχι αυτού, που δύσκολα βρίσκεται, αλλά που βρίσκεται εύκολα σε κάθε τόπο, όπου υπάρχουν άνθρωποι, για δύο λόγους· Πρώτον, για να γίνη τόσο δικός μας ο Κύριος ώστε, όπως δεν βρίσκεται καμμία τέχνη και μηχανή, που να μπορεί να διαχωρίση την τροφή εκείνη από την ύπαρξί μας που πριν από λίγο αναμίχθηκε και μεταβλήθηκε σε όλο μας το σώμα, έτσι να μη βρίσκεται κάποια τέχνη, ούτε κάποιος τρόπος που να μπορεί να μας χωρίση από τον Κύριο· και δεύτερον, για να μπορούμε εύκολα και όταν θέλουμε να μεταλαμβάνουμε και να ενωνώμαστε με τον Κύριο, όπως είναι εύκολο στον καθένα η εύρεσις του άρτου και του οίνου [Μερικοί προσθέτουν και τρίτο αίτιο, για το οποίο θέλησε ο Θεός να γίνη τροφή μας· και αυτό είναι το ότι τα παιδιά μοιράζουν την αγάπη τους στην μητέρα, που τα γεννά, στην παραμάννα και στην τροφό, που τα τρέφει. Γι' αυτό ο Υιός του Θεού, για να μη διαιρήται η αγάπη η δική μας, όχι μόνο μας αναγέννησε με το Βάπτισμα και έγινε Μητέρα μας· αλλά θέλησε να μας τρέφει και με το σώμα του και να γίνη ο ίδιος και τροφός μας, όπως ωραία σημείωσε ο **θείος Χρυσόστομος· «Δεν ντρέπεται να γίνη τροφός μας, αυτός που έγινε Μητέρα μας». Υπάρχει και τέταρτο αίτιο, για το οποίο ο Κύριος θέλησε να γίνη τροφός μας· και αυτό είναι η φιλαυτία με την οποία ο καθένας αγαπά τον εαυτό του· λοιπόν, για να μη διαιρήται η αγάπη του ανθρώπου στον εαυτό του και στον Θεό, αλλά να είναι όλη αφιερωμένη στον Θεό, βρήκε τον τρόπο αυτό και μας δίνει το σώμα του και το αίμα του για τροφή μας, που δεν μεταβάλλεται στο σώμα και στο αίμα, όπως μεταβάλλονται οι άλλες τροφές που τρώμε, αλλά όντας σώμα και αίμα ενός τέλειου Θεού και τέλειου ανθρώπου, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού,**

μάλλον αυτή, ως πιο δραστική, **ενσωματώνει πνευματικά την ψυχή και το σώμα μας**: δηλαδή μεταβάλλει στον εαυτό της όλο τον εαυτό μας και κάνει την ψυχή και το σώμα μας κατά χάριν, σώμα και ψυχή Χριστού, όπως λέει ο **Παύλος**: «Είμαστε μέλη από το σώμα του και από την σάρκα του και από τα οστά του» (Εφεσ. 5, 30). Διότι είναι φυσικό όλα τα δραστικότερα και δυνατώτερα να νικούν και να μεταβάλλουν στον εαυτό τους τα πιο αδύνατα και ασθενή, όπως πολύ σοφά το αποδεικνύει ο **Θεός Καβάσιλας** στον δ' λόγο Περί της εν Χριστώ ζωής· γι' αυτό και εμείς αγαπώντας τον εαυτό μας αγαπούμε συγχρόνως και τον Κύριο, στον οποίον ανήκει ο εαυτός μας· ή μάλλον αγαπώντας τον Κύριο στην συνέχεια αγαπούμε και τον εαυτό μας, ο οποίος ανήκει στον Κύριο].

Περισσότερο, όμως από κάθε άλλο **φαίνεται η αγάπη του Κυρίου από τις δυσκολίες που νίκησε, για να μας ευεργετήσει με αυτό το μυστήριο**. Γιατί ο Κύριος μολονότι προέβλεπε ένα αμέτρητο πλήθος από ανευλάβεια, καταφρόνησι, χλιαρότητα ή καλλίτερα ψυχρότητα και άλλες αμέτρητες ιεροσυλίες που επρόκειτο να δείξουν στο πανάγιο σώμα και αίμα του τόσο οι ιερείς του, όσο και οι λαϊκοί χριστιανοί του, παρόλα αυτά **η αγάπη του νίκησε όλες αυτές τις δυσκολίες και τα εμπόδια**: «Γιατί δεν θα μπόρεση να σβήσει την αγάπη το πολύ νερό και τα ποτάμια να την πνίξουν» (Ασμ. 8, 7). Νίκησε, λέω, όλα αυτά η αγάπη και καταδέχθηκε να υπομένη το κάθε τι, μόνο και μόνο για να μπόρεση να φθάση και να ενωθή με την ψυχή μας· και ακόμη περισσότερο, κοντά σ' αυτή την υπομονή του πρόσθεσε ακόμη και τις επιθυμίες, και επιθυμίες πάρα πολύ δυνατές, **επιθυμώντας με όλη του την καρδιά και με όλη του την ψυχή να ενωθή μαζί μας μία ώρα νωρίτερα**, γι' αυτό και έλεγε «Πολύ επεθύμησα αυτό το Πάσχα να φάω μαζί σας προτού να πάθω» (Λουκ. 22, 15). Και τότε που επρόκειτο να έλθη στον κόσμο να σαρκωθεί, **έκανε να του επιθυμούν και να τον αναμένουν όλοι οι προπάτορες και οι προφήτες και όλα τα έθνη και γενικά όλοι οι άλλοι άνθρωποι πεντέμισυ χιλιάδες χρόνια**: τώρα αυτός ο ίδιος επιθυμεί να έλθη στην καρδιά μας με το μέσο του μυστηρίου αυτού και κατά κάποιον τρόπο **βιάζει τον εαυτό του** γι' αυτό με επιθυμίες αντάξιες μόνο της θεϊκής του

καρδιάς και της δικής του θεότητας. Ω αγάπη, πραγματικά θεοπρεπέστατη και ακαταμάχητη! Και περισσότερο, Ω φλόγες αγάπης που ανεβαίνουν μέχρι τον ουρανό, όπως έχει γραφή: «Δυνατή όπως ο θάνατος είναι η αγάπη... Οι φλόγες της φλόγες φωτιάς» (πρβλ. Ασμα 8, 6). Και **ποιός θα μπορούσε να φαντασθή αυτές τις υπερβολές της θεϊκής αγάπης αν δεν μας τις φανέρωνε η πίστις;**

Αλλοίμονο, όμως! **εσύ, αδελφέ, πώς ανταποκρίνεσαι στην τόσο αγάπη του Κυρίου σου;** Από πού σου παρουσιάστηκαν οι τόσες αντίθετες επιθυμίες; Ένας Θεός να επιθυμή τόσο πολύ να ενωθή με την ψυχή σου, που είναι τόσο ταλαίπωρη, κι εσύ, αντίθετα, **τόσο λίγο να επιθυμής να ενωθής με αυτόν, που είναι το υπέρτατο αγαθό;** Ένας Θεός να σου δείχνη τόσο μεγάλη θερμότητα κι εσύ, ένας πηλός **να του δείχνης τόσο ψυχρότητα;** Ένας Θεός να καταδέχεται να ζητά να έλθη να κατοικήση μέσα στην καρδιά σου μέσα από αυτό το μυστήριο, για να σε φωτίση, για να σε αγιάση, και εσύ το αχάριστο κτίσμα **να του κλείνης την πόρτα και να μη θέλης να τον βάλης μέσα σου;** Αλλοίμονο, αγαπητέ!

Και στο εξής δικαιούσαι να μη υπηρετήσης και ευχαριστήσης αυτή την υπερβολική αγάπη του Θεού σου, αλλά να υπηρετής και να ευχαριστής τα πάθη σου; Δικαιούσαι να επιστρέψης με την καρδιά σου στην Αίγυπτο και να επιθυμής όπως εκείνος ο αχάριστος λαός τα πράσα και τα σκόρδα και τα κρεμμύδια της Αιγύπτου, δηλαδή **τις ηδονές των αισθήσεών σου και τις σαρκικές σου επιθυμίες** αφού δέχθηκες για τροφή σου αυτό το θεϊκό μάννα; Λοιπόν, **τί άλλο πρέπει να κάνη ο Χριστός για να νικήση την τόσο σκληρότητα και απανθρωπιά σου,** παρά να σε εξαφανίση και να ρίξη τα κόκκαλά σου στον Αδη, όπως έστρωσε τα κόκκαλα των ανυπάκουων Εβραίων στην έρημο, όπως αναφέρεται: «Για ποιούς αγανάκτησε για σαράντα χρόνια; Όχι για εκείνους που αμάρτησαν, των οποίων τα σώματα έπεσαν στην έρημο;» (Εβρ. 3, 17).

Γι' αυτό πρόφθασε και **ομολόγησε φανερά αυτή σου την απανθρωπιά** μπροστά στην θεία μεγαλειότητα και να την αποστραφής με όλη σου την καρδιά και χιλιάδες φορές να την σιχαθής. Να αφιερωθής ολοκληρωτικά στον Θεό μέσα από αυτό

το μυστήριο μεταλαμβάνοντας με αγάπη και από αγάπη τον αγαπημένο Ιησού, ο οποίος

από υπερβολική αγάπη, για την δική σου την αγάπη, διέταξε τέτοιο αγαπητό μυστήριο, για να γίνη ανάμεσα στον Θεό, που αγαπά, και σε σένα που αγαπιέσαι, αυτή

η τόσο αγαπητή και **ουράνια ένωση**

όπως είπαμε προηγουμένως. Και από τώρα και στο εξής ξύπνησε, αδελφέ, και **κάνε τον εαυτό σου να φοβηθή με έναν απόλυτο**

φόβο και τρόπο κάθε αμαρτία και κάθε μολυσμό σάρκας και πνεύματος λέγοντας τα

εξής στον εαυτό μας: “Τώρα εγώ έγινα κατοικητήριο του Θεού με την μετάληψη των αχράντων

μυστηρίων· πώς λοιπόν, μπορώ να γίνω κατοικητήριο της αμαρτίας. Εγώ ενώθηκα με

τον Χριστό και έγινα δικά του μέλη και πώς μπορώ τώρα τα μέλη του Χριστού να τα

κάνω μέλη της πόρνης και του διαβόλου;” «Παίρνοντας τα μέλη του Χριστού να τα κάνω μέλη πόρνης; Μη γένοιτο» (Α' Κορ. 6, 15). Τέλος πάντων, **παρακάλεσε το Κύριο**, στον οποίο, από

τον οποίο και τον οποίο πιστεύεις ελπίζεις αγαπάς **να σου δώσει χάρι να του ανταποδώσης αγάπη αντί αγάπης·** έρωτα αντί

έρωτα· θερμότητα αντί θερμότητας **χωρίς να**

φοβηθής ή να νικηθής ποτέ από καμμία δυσκολία από εκείνες που φέρνει στην μέση ο εχθρός για να σε ψυχράνη, **όπως και**

ο Κύριος δεν νικήθηκε από καμμία δυσκολία, για να σε ευεργετήσει. Και όπως αυτός για την δική σου αγάπη καθημερινά

θυσιάζεται πάνω στην Αγία Τράπεζα, έτσι και συ για την αγάπη του είσαι υποχρεωμένος να του προσφέρης τέσσερις

θυσίες. α) την θυσία όλων σου των λογισμών και του θελήματος και του φρονήματος ταπεινώνοντας δηλαδή, σ' αυτόν και θυσιάζοντας όλα σου τα φρονήματα και

θελήματα, για το οποίο έχει γραφή· «Θυσία για τον Θεό είναι το συντετριμμένο πνεύμα» (Ψαλμ. 50, 18)· **β)** Να του

προσφέρης την θυσία, που προέρχεται από τα λόγια, δοξολογώντας και ευχαριστώντας

τον πάντοτε για την αγάπη, που σου δείχνει με το μυστήριο αυτό· «Πρόσφερε στον Θεό θυσία ευχαριστίας» (Ψαλμ. 49, 14). **γ)**

Πρέπει να του προσφέρης την θυσία, που γίνεται με τα έργα, δηλαδή κάνοντας ελεημοσύνες φιλοξενίες και άλλες παρόμοιες αγαθοεργίες όπως έχει γραφή· «Μη λησμονήτε να κάνετε το καλό και να διαθέτετε από ό,τι έχετε και στους άλλους

διότι με τέτοιες θυσίες ευχαριστείται ο Θεός» (Εβρ. 13, 16). **δ)** Και τελευταίο, να προσφέρης την

θυσία, που γίνεται με το σώμα σου, θυσιάζοντας για τον Θεό όλα σου τα σαρκικά πάθη και τις επιθυμίες όπως σου παραγγέλλει ο Απόστολος λέγοντας: «Σας παρακαλώ,

αδελφοί μου, χάριν των οικτιρμών του Θεού, να προσφέρετε τους εαυτούς σας ως θυσία ζωντανή και αγία, ευάρεστη στον Θεό» (Ρωμ. 12, 1). Γνώριζε ότι σύμφωνα με τους φιλόσοφους αυτό, που κάνει την αγάπη είναι η ομοιότητα, σύμφωνα με την παροιμία, 'ομοιότητα φιλία', μάλλον αυτή η ίδια η αγάπη είναι αιτία πάλι της αγάπης και **όποιος θέλει να αγαπιέται οφείλει να**

αγαπά: γι' αυτό είπε η Σοφία: «Εγώ εκείνους που με αγαπούν, τους αγαπώ» (Παροιμ. 8, 17), και ο αγαπημένος μαθητής: «Εμείς αγαπούμε αυτόν, γιατί αυτός πρώτος μας αγάπησε» (Α' Ιω. 4, 10).

Γ.

Σκέψου, αδελφέ, την ωφέλεια που δέχεσαι από το δώρο αυτό της ευχαριστίας το οποίο, όπως αναφέραμε προηγουμένως λέγεται **κοινωνία**, για να φανερώσει, ότι αυτό κάνει κοινά στην ψυχή μας όλα τα αγαθά και την βασιλεία του Ιησού

Χριστού: γι' αυτό και ο **άγιος Ισίδωρος**

λέει: «Ονομάζεται κοινωνία η μετάληψις των θείων μυστηρίων, διότι μας χαρίζει την ένωση με τον Χριστό και μας κάνει κοινωνούς της βασιλείας του», ώστε εκείνο το υπερβολικό

κεφάλαιο και η συγκέντρωσις των αγαθών και της δόξας, που συγκέντρωσε ο Ιησούς για

τον εαυτό του με την ζωή του και με τον θάνατό του, μας το δίνει ολόκληρο σ' αυτό το μεγάλο μυστήριο, μέσα από το οποίο ζητεί ο Κύριος να ανανεώσει ειδικά σε κάθε ένα από τα αποτελέσματα και την ωφέλεια εκείνη, που πρόβαλε σε όλον τον κόσμο το

θεϊκό του πάθος: αυτός με το μυστήριο αυτό όχι μόνο δεν νομίζει, ότι έπαθε, ότι κοπίασε πολύ και έπαθε μία φορά με ένα μόνο σώμα για την σωτηρία μας αλλά φαίνεται, ότι επιθυμεί πάρα πολύ να πάθη για χάρι μας και γι' αυτό επιθυμεί σε κάθε θυσιαστήριο να πολλαπλασιάζη με μυστηριώδη τρόπο αυτό το ίδιο σώμα αναρίθμητες

φορές και πάνω στο σώμα αυτό με μυστηριώδη τρόπο να δέχεται όλα τα πάθη, για να πολλαπλασιάζη με τον τρόπο αυτόν αναρίθμητες φορές και την δική μας ωφέλεια.

«Σε κάθε τόπο προσφέρεται σε μένα λιβάνι και θυσία καθαρή» (Μαλαχ. 1, 11).

Μπορούσε ο Κύριος να μας

δώση την χάρι του και να μας ωφελήση μέσα από τα κτίσματα, όπως κάνει στα άλλα μυστήρια, αλλά **στο μυστήριο αυτό βρισκόμενος**

αυτός ο ίδιος με την ουσία του, θέλει να μας δώση την χάρι του με το ίδιο του το

χέρι και να μας ωφελήση φωτίζοντας τον νου μας θερμαίνοντας την καρδιά μας

νεκρώνοντας τα πάθη μας δυναμώνοντας τις αδυναμίες μας διαφυλάττοντας την υγεία

μας βάζοντας πάλι στην σειρά τις αισθήσεις μας όπως πολύ όμορφα μας

παρουσιάζουν τις ωφέλειες αυτές τα εύλαλα στόματα των θεολόγων, από τους οποίους

δύο μόνο είναι αρκετοί, για να το αποδείξουν. Ο **θεολόγος Γρηγόριος** λέει τα εξής· «Το ιερώτατο σώμα του Χριστού,

όταν το δεχόμαστε και το εσθίουμε σωστά, σε όσους πολεμούν γίνεται όπλο· σε όσους είναι σε αποδημία επάνοδος· τους ασθενείς ενισχύει· τους ισχυρούς ευφραίνει, θεραπεύει τις ασθένειες διαφυλάττει την υγεία· με αυτό γινόμαστε πιο ήρεμοι για την διόρθωσι, πιο υπομονετικοί στους κόπους με μεγαλύτερη μακροθυμία· θερμότεροι προς την αγάπη· περισσότερο πρόθυμοι για την υπακοή· οξύτεροι για την ενέργεια των

χαρισμάτων». Και ο **άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας**

αναφέρει· «Ο Χριστός ερχόμενος μέσα μας **καταπραΰνει**

τον άγριο νόμο, που υπάρχει στα μέλη της σάρκας μας· και ξαναθερμαίνει την ευλάβεια προς τον Θεό και απονεκρώνει όμως και τα πάθη» [Λέει και ο **θείος Χρυσόστομος·**

«Εάν τρέφοντας κανείς

σκουλήκια μέσα του δεν μπορεί να αναπνεύση, επειδή δαπανώνται όλα του τα εντόσθια,

πως εμείς, όταν έχουμε μέσα μας τέτοιο φίδι, που κατατρώει όλα τα εσωτερικά

μας, **εννοώ τον θυμό**, θα μπορέσουμε να

κάνουμε κάτι το γενναίο; Πώς, λοιπόν, θα απαλλαγούμε από το κακό αυτό; Αν πούμε

ποτό, που μπορεί να νέκρωση τα σκουλήκια και τα φίδια, που έχουμε μέσα μας· και

ποιό, λέγει, θα είναι το ποτό αυτό, που να μπορέ να έχη αυτή την δύναμι;**Το αίμα**

του Χριστού, αν το δεχθή κανείς με

παρησία· διότι αυτό θα μπορέση να παύση κάθε ασθένεια » (Ομιλ. εις το κατά

Ματθαίου). Τί λέω; Και αυτοί οι ίδιοι οι δαίμονες και χωρίς να θέλουν ωμολόγησαν

την ωφέλεια, που χαρίζει η Θεία Κοινωνία. Όταν ρωτήθηκαν, λοιπόν, αυτοί από τον

άγιο Ιωάννη του Βοστρινό, άνθρωπο,

που είχε την εξουσία κατά των ακαθάρτων πνευμάτων, ποιά πράγματα φοβούνται περισσότερο, απάντησαν ότι **φοβούνται το βάπτισμα, του σταυρού και την Θεία Κοινωνία**. Κι όταν, πάλι, ρωτήθηκαν, από αυτά

τα τρία ποιό φοβούνται περισσότερο; απάντησαν- **«Αν διατηρούσατε καλά αυτό που μεταλαμβάνετε, κανένας από μας δεν θα**

μπορούσε να αδικήσει κάποιον από τους χριστιανούς» (στην γ' υπόθεσι που συγκεντρώθηκε από τον Ιωάννη Αντιοχείας)] και για να πω το σπουδαιότερο, όπως η κάμψη και τα έντομα ζώφια του μεταξιού αφήνουν σπέρμα στα δένδρα ή μέσα στην γη και παραμένει κατά την διάρκεια του χειμώνα και όταν έρχεται η υπέροχη άνοιξις ανοίγει το σπέρμα εκείνο και γίνεται ζωντανός οργανισμός έτσι συμβαίνει και στον κόσμο αυτόν· ο Κύριός μας ενωμένος με μας με την μετάληψια **φήνει μέσα σ' αυτό το βαρύ και παχύσαρκο**

μέρος του σώματός μας σπέρματα αθανασίας μέσα από τα οποία πρόκειται και αυτό να

αναστηθή κατά την συντέλεια του κόσμου για αιώνια ζωή, όπως το αναγγέλλει ο

Κύριός μας λέγοντας· «Όποιος τρώει την σάρκα μου και πίνει το αίμα μου έχει αιώνια ζωή και εγώ θα τον αναστήσω την έσχατη ημέρα» (Ιω. 6, 54). Ω Θεέ μου, ας ανήκη αμέτρητες φορές δόξα στο όνομά σου το άγιο, που τόσο πολύ φρόντισες για να μας ωφελήσης με το μυστήριο αυτό!

Εσύ, όμως αγαπητέ αδελφέ, τί

λες τώρα σ' αυτά που ακούς; **Αν ο Κύριος των**

όλων σου χάρισε το κάθε τι με το σώμα και το αίμα του, εσύ ποιό πράγμα δεν μπορείς

να του δώσεις; Εάν ο Κύριος σε ωφέλησε τόσο με αυτό το μυστήριο, εσύ έχεις τώρα καρδιά να τον λυπήσης με δεύτερες αμαρτίες ω αλλοίμονό σου! Γιατί, αν ίσως ο Κύριος έδινε αυτό το τόσο πολύ ωφέλιμο μυστήριο μόνο για μία φορά σε ένα από τα

ανώτερα πνεύματα του ουρανού, αυτό δεν θα το έκρινε αρκετό ως αντάξια ευχαριστία

το να εξοντωθή και να γίνη μηδέν για την αγάπη του Θεού του. Και εσύ, το ψόφιο σκουλήκι, που **δέχεσαι τόσες φορές αυτό το**

υπερουράνιο δώρο, εσύ, που εξομολογείσαι και σιχαίνεσαι τις αμαρτίες σου πριν να μεταλάβης **γυρίζεις πάλι κατόπιν σαν το**

σκυλί στον πρώτο εμετό και σκέπτεσαι εχθρικά εναντίον του Θεού σου με νέες αμαρτίες;

Τι μεγάλη αχαριστία! Αυτή είναι η ανταπόδοσις της αγάπης σου; Αυτή είναι η ευχαριστία, που έπρεπε να κάνης στον ευεργέτη σου; Αυτή είναι η ωφέλεια που

δέχεσαι από το μυστήριο; Να αισθανθής ντροπή για την αθλιότητά σου και να αισθανθής ντροπή, που απέδωσες τόσο λίγο καρπό και δέχθηκες τόση λίγη ωφέλεια από αυτή την θεϊκή και τόσο πολύ ωφέλιμη τράπεζα, επιθυμώντας πάντοτε τις σαρκικές σου επιθυμίες και τα αγαθά τα οποία μπορεί να σου δώσει ο κόσμος· «Να αισθανθήτε ντροπή και αισχύνη για τα κακά σας έργα, λαέ του Ισραήλ» (Ιεζεκ. 36, 32). **Αποφάσισε στο εξής να ετοιμάζεσαι με μεγαλύτερη επιμέλεια και προθυμία, για να μεταλαβαίνης με θερμότερη εξομολόγηση συντριβή και ικανοποίησι, με την νηστεία, σύμφωνα με την δύναμί σου και με προσοχή των λογισμών και με φόβο Θεού και πίστι και αγάπη, όπως σου παραγγέλλει ο ιερέας, για να υπηρετήσης με τέτοιον τρόπο τον Κύριο και για να έχεις περισσότερο καρπό και ωφέλεια από τα θεία μυστήρια. Επειδή **ανάλογα με την μεγαλύτερη ή λιγότερη προετοιμασία, που κάνει ο άνθρωπος δέχεται ανάλογα και μικρότερη ή λιγότερη χάρι από την Θεία Κοινωνία.****

Είναι, λοιπόν, φανερό, ότι **όσο συχνότερα κάνεις μία παρόμοια προετοιμασία και μεταλαμβάνεις συνέχεια, τόσο και συνέχεια δέχεσαι στην ψυχή σου την ωφέλεια από τα μυστήρια για ίασι ψυχής και σώματος· για αύξησι της θείας χάριτος· για απονέκρωσι των παθών· για επιμέλεια στις εντολές του Χριστού.** Γι' αυτό και οι θείοι Απόστολοι στους κανόνες τους και οι θείοι Πατέρες στις λειτουργίες και διδασκαλίες τους όλοι με ένα στόμα παρακινούν όλους και μοναχούς και λαϊκούς χριστιανούς **που δεν εμποδίζονται από τον πνευματικό τους να προετοιμάζονται, όπως αναφέραμε προηγουμένως να μεταλαβαίνουν πολύ συχνά τα θεία μυστήρια· διότι όσο αργοπορούν και δεν μεταλαβαίνουν, τόσο περισσότερο κυριεύονται από τα πάθη και τις αμαρτίες.**

Τέλος πάντων, ευχαρίστησε τον Κύριο, που τόσο καιρό **ανέχθηκε την αχαριστία**

σου και παρακάλεσέ τον να θελήσει να την εξαφανίσει στο εξής με την χάρη του.

Και επειδή αυτός για να το πω έτσι, **εκμηδένισε**

τον εαυτό του για τροφή δική σου και έκανε αυτό το τόσο μεγάλο θαύμα για δική

σου ωφέλεια, να κάνει τώρα και αυτό το θαύμα· να σε μεταβάλει όλου στον εαυτό

του, αξιώνοντάς σε να μεταλαβαίνεις συχνά και όπως πρέπει την αυτοαγιότητα,

την αυτοκαθαρότητα, την αυτομορφιά, για να γίνης και συ όλος άγιος όλος καθαρός όλος ωραίος στην ψυχή και στο σώμα (επειδή με φυσικό τρόπο ανάλογα με την τροφή, που τρώγει ο άνθρωπος σύμφωνα με αυτήν μεταβάλλεται· γι' αυτό - και αναφέρουν οι ιστορικοί, ότι οι λαγοί που κατοικούν στα υψηλά όρη όλοι ασπρίζουν, διότι δεν τρώνε τίποτε άλλο, παρά το άσπρο χιόνι), ώστε, αφού γίνης και παρόμοιος να ακούσης εκείνο, που αναφέρεται στο Ασμα· «Ολόκληρη είσαι ωραία αγαπημένη μου, ψεγάδι δεν υπάρχει πάνω σου» (Ασμα 4, 7).

(«ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ» ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, Έκδοσις Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη Αγίου Όρους, 2008)